అందమైన భార్య

1

"అందమైన వస్తువు నిత్యానందకరం" అన్నాడు కీట్సు. అందంగా పుట్టడం ఒక వరం. సౌందర్యోపాసన కోసమే జీవిస్తారు కొందరు కళాహృదయులు. కళారాధనే వాళ్ల జీవితాశయం.

అందాన్ని పూర్తిగా నిర్వచించడం కష్టమే. దానివల్ల కలిగే ఆనందంకూడా అనుభవైకవేద్యమే కాని మాటల్లో చెప్పజాలినది కాదు.

రోడ్డుమీద ఒక సౌందర్యవతి పోతుంటే మన దృక్కులు వాటంతటవే నిల్చిపోతాయి. దాన్నే 'అరెస్టింగ్ బ్యూటీ' అంటాం. "అబ్బ! ఏం సౌందర్యం?" అని నివ్వెరబోతూ కళ్లతోనే అప్రయత్నంగా ఏదో ఆనందాన్ని గ్రోలడానికి ప్రయత్నిస్తాం! ఇది సాధారణమైన విషయమే!

అలాగే ఒక అందగాడు పోతుంటే స్త్రీలూ చూస్తారు – కాని మగవాడు చూసినట్లు చూసేంత పూర్తిధైర్యం యుగయుగాల్నుండి అణగద్రొక్కబడినవాళ్ల కుండదు. సిగ్గనే పరదాలో తరతరాలుగా వాళ్ళు దాచబడివుండడంవల్ల కనుకొలకుల్లోంచే చూసి ఆనందిస్తారంతే! ఎందువల్ల జరుగుతుందిది? వాళ్లేమనుకుంటారు? చూచేవాళ్లెలా భావిస్తారు? అనే ఆలోచనే తోచదు.

నగ్నసత్యంలాగే నగ్నచిత్రాలన్నా భయపడేమనుషుల కీ కాలంలో ఈలోకంలో కొరత లేదు.

ఇంతో అంతో చిన్నప్పట్నించి చిత్రకళమీద అభిమానం వుండడంవల్ల అందమైన బొమ్మలన్నీ చిత్రించడం నేర్చుకున్నాను. వాటివల్లే సౌందర్యోపాసనకుణ్ణవగలిగానని అనుకుంటా నిప్పటికీ. చిత్రాల్నీ చూసి ఆనందించడం వేరు. అందమైన చిత్రాల్నీ, శిల్పాలనీ సృష్టించి ఆనందించడం వేరు! ఒక ఉత్తమమైన కథను సృష్టించినప్పుడు కలిగే అనిర్వచనీయానందం వంటిదే చిత్రకారులకి కూడా కలుగుతుంది.

'అందమైన భార్యని పెళ్లిచేసుకోవాలి; జీవితాన్ని ఆనందదాయకం చేసుకోవాలి! ఆమెనే

'మోడల్'గా చేసుకుని ప్రపంచ ప్రఖ్యాతిపొందే చిత్రాల్ని చిత్రించగలగాలి! అదే నా కనీసపు కోర్కె, ఆశయమూను!

ఆ ఆశయసాధనకి మామూలు కుటుంబాల నుండీ వచ్చే సాధారణపు పెళ్ళి కూతుళ్లు పనికిరారు. వాళ్లు వాళ్లచాదస్తాలతో మన ఆశయాల్నీ అర్థం చేసుకోకపోవడమే కాకుండా, మన్నికూడా అధ:పతనానికి లాగుతారు. అందుకని చదువుకుని, సంస్కారం కలిగి, మన ఆశయాల్తో ఏకీభవించే అమ్మాయై యుండాలి.

అన్ని హంగుల్నీ కలిగి కాలేజీవైఖరినే ఆ రెండుమూడేళ్ళమధ్య మార్చిన, "మిస్ కాలేజ్" అనదగిన విద్యార్థిని మా క్లాస్‌మేట్ రుక్మిణి! వివిధ కార్యక్రమాల్లో ముందుకొచ్చే చొరవకలిగినదీ, విద్యార్థులతో చనువుగామాట్లాడే సామర్థ్యం, సంస్కారం కలదీ అవడంవల్ల, రుక్మిణి నా స్వప్నలోకాలలో విహరించే ప్రేయసి అని అనుకున్నాను.

ఆ రోజుల్లో మా కాలేజీలో వైజ్ఞానిక సభలు జరుగుతున్నాయి. ఆవేళ సాయంత్రం కవి సమ్మేళనం జరిగింది. దేశంలోని మహాకవులు, అభ్యుదయ కవులు, ప్రజా కవులు, ప్రచార కవులు, గేయ కవులు, గద్య పద్య కవులు, పాటలు వ్రాసే కవులూ, సినిమా కవులు, విమర్శక కవులు, 'పేరడే' కవులు, శ్రీశ్రీ మార్కు కవులు అనేక రకాలవాళ్లొచ్చారు. వాళ్లని చూడ్డానికి, కావ్యశ్రవణానికి చాలామంది జనం గుమిగూడారు. చాలామంది కుర్రకవులకు అవకాశమియ్యకపోయినా సమావేశం ముగిసేటప్పటికి రాత్రి ఏ రెండో అయ్యే సూచనలు కనపడ్డాయి.

పది గంటలప్పుడు రుక్మిణి కొంతమంది చెలికత్తెలతో బయలుదేరింది. దానితో కొందరు సౌందర్యోపాసకుల సంఖ్య తగ్గి, సభ బాగా పల్చపడింది.

సైకిల్‌రిక్షామీద యింటికి బయలుదేరింది. నేనూ సైకిల్ మీద వెంబడించాను. రిక్షావాడ్ని సాగనంపి గుమ్మంలో అడుగుపెట్టిందో లేదో, నేను చప్పున వెళ్ళి "రుక్మిణీ" అన్నాను యేదో వొకటి మాట్లాడి ఆ రాత్రే నిర్ణయించుకోవాలనే ఉద్దేశంతో.

"ఎవరు?" అంది వెంటనే వెనుతిరిగి.

నేను ప్రత్యక్షమయ్యాను. నాకీ జన్మలో ఇవ్వబడిన చిరునవ్వునూ, సంతోషాన్నంతనూ ఒకేసారి మొహంమీదికి తెచ్చుకుంటూ.

"ఏం కావాలి?" అంది.

"నీ ప్రేమ" అన్నాను, రెడీమేడ్ జవాబిస్తూ.

ఒక్క క్షణం ఆలోచించింది. నా మనస్సు సంతోషంతో గెంతింది. వొప్పుకోక మానదు.

"రుక్మిణీ!" అని దగ్గరకు సమీపించాను-దవడ పగిలింది.

"ఇటువంటి వేషాలెప్పుడూ వెయ్యకు"

తర్వాత తలుపు మూసిన చప్పుడు వినపడింది.

2

"ఇంటర్ పాసయ్యాడు. పెళ్ళి చెయ్యాల్సిందే! ఎన్నో సంబంధాలు వొస్తున్నాయి" అని అమ్మ గొడవ చెయ్యసాగింది.

అంతవరకూ "అప్పుడే పెళ్లేమిటే?" అంటూ దాటుకుంటూ వొచ్చాను.

నాన్న "అవును, నిజమే!" అన్నాడు.

నా గుండెల్లో రాయిపడింది-'ఈసురో'మనే పిల్ల నెవర్నో అంటగడతార్రా, భగవంతుడా, అని.

నాన్న అంటే చాలా భయం. కాని అమ్మదగ్గర అంతులేని గారాబం. అందుకని అమ్మ చెవుల్లో వూదాను.

"వాళ్లుట్రా! వాళ్లు మనకి కావల్సినవాళ్లుకూడాను. మనం చేసుకుంటామంటే కళ్ళకద్దుకుని యిస్తారు. అయినా... పెళ్ళికూతుళ్లు కరువైనట్టు వాళ్లని మనం ప్రాధేయపడి అడగడం ఏమిటీ?" అంది.

మర్నాడు స్నేహపు చూపులకని వెళ్లినట్టు వెళ్లింది. వాళ్ళెంతో మర్యాద చేశారుట. మాటల సందర్భంలోనే పెళ్ళిమాటలు కలిశాయట. తర్వాత వాళ్ల నాన్నవచ్చి పెళ్లిచూపుల కాహ్వానించడం, తాంబూలాలు పుచ్చుకోవడం అన్నీ కలలోవలె జరిగాయి...

రాత్రి పదకొండయింది. పెళ్లికూతురు జడలోని మల్లెపూలవాసన ప్రాణాలకు స్వర్గపుటంచుల చవిచూపిస్తోంది.

గుమ్మాన్ని పట్టుకు నుంచుంది, అందరూ వెళ్లాక వెనకాలేవెళ్లి భుజాలు పట్టుకున్నాను. విదిలించుకోబోయిన రెండు చేతులూ దొరికాయి. అదోలా మెలితిరిగి, నావైపు తలొంచుకునే తిరిగింది. చేతులగాజుల గలగల కిలకిల నవ్వినట్టు ధ్వనించింది. మల్లెపూల వాలుజడ తెల్లని చీరపైపడి వింతశోభని కలిగిస్తోంది.

"ఎందుకీ ప్రణయకోపం ? ఇంకా నీ అయిదువేళ్ల గుర్తు మాయలేదు చూడు" అని చెంప చూపాను.

రుక్మిణి చిరునవ్వు నవ్వుతో ఓరగా కనుకొలుకుల్లోంచి చూసింది. అందులో ఆవ్యక్తి పశ్చాత్తాపం ప్రకటిత మవసాగింది. చుట్టూ చెయ్యివేసి టేబిల్‌వైపు నడిపించాను. ఎదుటి అద్దంలో మా ప్రతిబింబాలు చూసుకుంటుంటే నాకు అదేలోకమో ననిపించింది. ఏ అప్సరసగాని శాపంవల్ల భూలోకంలో పుట్టి రుక్మిణిగా కాలేదుకదా !

తర్వాత చెప్పింది ? ఎంతోమంది విద్యార్థులూ, అధ్యాపకులూ విజ్ఞాపనల దగ్గరనుండి ప్రేమలేఖలవరకూ ఎన్నో తాపత్రయాలు పడి తనని మోసగించాలనుకునేవారని.

"వాళ్ళ ఉద్దేశాల ప్రకారం స్త్రీకి హృదయం లేదు. స్త్రీ కూడా తమలానే ఎవరినో ఒకరినే ప్రేమించి వైవాహిక జీవితాన్ని అభిలషించే మనిషికాదు. ఆదిమజాతి అనాగరిక

ప్రజల్లా స్త్రీని ఒక క్రీడావస్తువుగానో, లేక, తక్కిన నిత్యావసర సామాగ్రిలోని భాగంగానో భావిస్తారనుకుంటాను.

"మీరూ అదేరోజుల్లో నన్ను వెంబడించారు. అందరికీ యివ్వబడిన సమాధానమే మీకూ వచ్చింది. ఎంతగా హృదయంలో బాధపడకపోతే ఆ క్షణిక నిర్ణయానికి వచ్చి మిమ్మల్ని ఎదుర్కోకలిగా ననుకుంటారు?

"నన్ను క్షమించండి! కాని...మీరు వేరువిధంగా నా ప్రేమని పొందదల్చినట్టయితే ఆ దుస్సంఘటన జరక్కపోయేది. ఆ నా చర్యకు తర్వాత రోజుల్లోని, మీ మౌనాన్ని చూశాక - నాలో నేను ఎంత పశ్చాత్తాపాగ్నితో వేగాననుకున్నారు?

"ఆయన ఎంత ప్రేమతో నన్ను వెంటాడారో? ఎంతగా నిరాశ కలిగించానో? అని ఎంతో విచారించి ఆయనే నావాడయ్యేలా చూడమని ఎన్ని దేవుళ్ళకి మొక్కుకున్నానో ?"

రుక్మిణి కళ్లు చెమ్మగిల్లాయి.

"అవును, నీ ప్రేమకోసమే నేను జన్మమెత్తింది. కష్టించి పొందిన ప్రేమే ఎక్కువ విలువైంది."

3

నాన్న ప్రమోషన్‌మీద మరోవూరు ట్రాన్సఫర్ అయ్యాడు. నన్ను చదువునుండి కదపడం యిష్టంలేక మమ్మల్ని యిక్కడే వుంచి వొంటరిగా వెళ్ళి పనిలోచేరాడు.

నేను బి.ఎ. చదవసాగాను. రుక్మిణి చదువు చాలించింది. మొదటి ఏడు కనక అంత శ్రద్ధతీసుకోకపోయినా ఫర్వాలేదనే ధైర్యం. హాజరీ వేయించుకుని ఎప్పుడూ ఇంటిదగ్గరే వుండేవాణ్ణి.

అమ్మకి అస్తమానూ పనే. కొత్తకోడలు కదా అని రుక్మిణిని పనిచెయ్యనిచ్చేది కాదు. అమ్మయిచ్చిన స్వాతంత్ర్యంవల్ల రుక్మిణి ఎప్పుడూ సాన్నిధ్యంలో వుండేది. ఉండాలని నేనో శాసనంకూడా ప్రకటించాను.

"అదేం బాగుంటుందండీ. మీ అమ్మగారు వూరుకున్నా, పై వాళ్లేమనుకుంటారు?" అంది.

"వాళ్ళ మొహం!" అన్నాను.

పేకాట, కేరమ్సులతో కాలం గడిచేది. మధ్యలో దెబ్బలాటలు, మళ్లీ వాళ్లకి జన్మలో సంబంధ ముంటుందా అనుకునేటట్టు. అమ్మ తీర్పుచెప్పాలి! అమ్మ ఎలా చెబితే వాళ్ళదే ఆనాటి గెలుపు! నేను సాయంత్రంపూట చిత్రకళాభ్యాసం మానలేదు. ప్రస్తుతం నూనెరంగులతో కాన్వాస్‌లమీద చిత్రాలు గీయటం మొదలుపెట్టాను. రుక్మిణి అవి వేస్తున్నంతసేపూ, ఏమీ తోచక బ్రష్‌లూ, అవీ దాచి గోల చేసేది. ఒకనాడు ఎంత అడిగినా యివ్వలేదు. నాకు కోపం వచ్చింది.

"నువ్వింత కళాహృదయంలేనిదానివనుకోలేదు. అసలీచిత్రకళారాధనే లేకపోతే నీ సౌందర్యానికి ముగ్ధుడనై, నీప్రేమకోసం తపించకపోదునేమో? నా భావాలిలా నాకు వ్యతిరేకమవబోతాయని కలలో కూడా తలవలేదు" అని కొంచెం కఠినత్వం తెచ్చిపెట్టుకొని అన్నాను.

రుక్మిణి కళ్లు నిండుగర్భిణీలైన మేఘాల్ని చవిచూశాయి. మౌనంగా అన్నింటిని తిరిగి యిచ్చివేసింది. మళ్లీ వాటిజోలికి రాలేదు.

ఒకరోజున, మనసులో అన్నాళ్ళూ దాచుకున్న మాట అన్నాను! "రుక్మిణీ! నీ చిత్రాలు చిత్రించాలని వుంది" అని.

"ఎందుకు?"

"నీ సౌందర్యం విలువ నువ్వు తెల్సుకోగలగడానికి"

"అది తెల్సుకున్నవారు మీరున్నారుగా - చాల్లెండి"

మొత్తంమీద ఎలాగయితేనేం రుక్మిణిని ఓచిత్రం చిత్రించాను: మా దొడ్డిలోనున్న మామిడి చెట్టునానుకుని నిలుచోబెట్టి, రుక్మిణి ఆచిత్రంలో ఓ వనలక్ష్మిలా తయారైంది. నామనసు సంతోషంతో వుప్పొంగిపోయింది, నా చిరకాలవాంఛ ఈడేరినందుకు.

కాని... రుక్మిణి ఆచిత్రంయొక్క గొప్పతనాన్ని గుర్తించకపోవడంతో నా హృదయానికి దెబ్బ తగిలినట్టయింది. పదిరోజుల శ్రమ వృథా అయిందనుకున్నాను.

నాకోరిక ఎరుకపర్చాను: నా చిత్రాలకి ఏవిధంగా మోడల్‌గా వుండి, నా కళోపాసనకి తోడ్పడవల్సిందీ- నాజీవితాశయమంతా వివరిస్తూ.

వింటున్న కొద్దీ రుక్మిణి మొదలంటా వొణికిపోసాగింది. నేను ఆశ్చర్యంలో మునిగాను. ఆశాభంగం మనసుని కలిగించసాగింది.

మర్నాడు ఆవిడే చెప్పింది: "మీ కళోపాసనకి నా సంపూర్ణసహకారం, అభినందన వుంది. నేను ఎప్పటికీ మీదాన్నే. నా సౌందర్యం నాభర్తకి ఆనందాన్నిచ్చి, ఆయనకు అమితమైన ఆత్మీయురాలిగా అవడానికి నాకు తోడ్పడకలిగితే నాజీవితానికి అంతకంటె కావలిసిందేమీ లేదు. అదే నా జీవితాదర్శమూను.

"కాని ఒక్క విషయంలోనే మీతో నేను ఏకీభవించలేకపోతున్నాను. మీ కళారాధనలో నేను సహాయకురాల్ని కాగలనుగాని సాధనాన్ని కాలేను. మీరు అతిరూపవతి ననుకుంటున్నా. నన్ను మీ చిత్రాల్లో చిత్రించి, తద్వారా ప్రజలకు సంతోషాన్నిచ్చి, పేరుప్రఖ్యాతులు పొందదల్చి వుండవచ్చు.

"భారతదేశంలో పుట్టిన మూలాన్నేమి లేక పెంపకంవల్ల నేమి నేను చవకబారు స్త్రీలలా మగజాతి నంతనీ ఆకర్షించి, పాదాక్రాంతులుగా చేసుకుందామనుకునే తత్వం కలదాన్నిగా తయారుకాలేదు. నాకు జీవితంతో ఈయబడిన గొప్పవరం సౌందర్యమని తెలుసు. దాని

ద్వారా మీకానందాన్ని చేకూర్చి నేనూ సుఖంపొందాలనే నా అభిలాష. అందుకనే, నేను మెడల్‌గా పని చెయ్యలేను–క్షమించండి!"

ఒకమూల అశాసౌధం కూలిపోతున్నా, రుక్మిణి నా మనోనేత్రాన్ని తెరిచి జ్ఞానోదయం కలిగిస్తున్నట్టనిపించింది. అయితే ఈ చలన చిత్రాలద్వారానూ, ఇతర విధాల ప్రచారాన్ని ఆకాంక్షించే సౌందర్యవతులంతా చౌకబారు స్త్రీలేనా అనే భావన నాలో మొలకెత్తింది.

"అవును, నిజమే! రుక్మిణి నాపాలిటి జగన్మోహనమణి" అనుకున్నాను నాలో నేనే.

4

రోజులు ఎల్లకాలం ఒకరీతిగా దొర్లిపోవు – జీవితంలో వొడిదుడుకులు సముద్రపు పోటుపాటుల్లా వుంటాయి. అసలు జీవితమనే నాణానికి సుఖదు:ఖాలు బొమ్మా బొరుసూను.

నాన్న, ఆకస్మికమరణం పొందడం, అమ్మ వైరాగ్యంలోకి దిగి పుణ్యక్షేత్ర సందర్శనాల కోసం, దేశపర్యటన మొదలెట్టడం క్రమంగా జరిగాయి.

నా కెప్పుడూ ఇన్సూరెన్సు కంపెనీవాళ్ళు చెల్లించాల్సిన డబ్బు, పొలాలమీద శిస్తువసూలు, ఇళ్ల అద్దెలూ, నాన్నకి రావాల్సిన యితర బాకీలూ చూడ్డం మొదలైన వాటితో సరిపోయేది. రుక్మిణిమీద అనంతమైన బాధ్యత, (గృహసామ్రాజ్య మహాచక్రవర్తినిత్వం) పడింది.

ఓ రోజున యిద్దరం తీరుబడిగా కూర్చున్నాం. మాటలుగా మారలేని ఆలోచనలేవో మా మనసుల్ని పాలన చేస్తున్నాయి.

పక్కింటివాళ్ళ రేడియోలోనుంచి "అందమె ఆనందం..." అని పాటవొస్తోంది. ఏదో జీవితాన్ని భారంగా గడుపుతున్నామన్న మాటేగాని మనసుల్లో ఆశించిన ఆనందపుఛాయల దరిదాపుల్లోకైనా చేరినట్టుగా తోచలేదు. రుక్మిణిని సాంఘీకమర్యాదలు తెలిసిన స్త్రీగా తయారుచేసి విందులకూ, టీ పార్టీలకూ, సినిమాలకూ, తీసుకుపోవాలని కుతూహలం ఎండిపోయి అణిగిపోయిన భావాల అట్టడుగున నుండి తిరిగి చిగిర్చసాగింది.

పై ఆశయాన్ని సాధించడానికి నాకు ఆకస్మికంగా దొరికిన స్వేచ్ఛా, ధనం కూడా ప్రోద్భలాన్నివ్వసాగాయి...

ఒక సంవత్సరం గడిచింది. అప్పుడు మా జీవితాన్ని చూసినవాళ్ళు మొదట మేము ఏవిధంగా ఉన్నదీ కూడా కనుక్కోలేదు.

పొద్దున్న ఏమాత్రం విశ్రాంతి వుంటుందో, ఏమో! మిగతా కాలమంతా ఎవరో మిత్రులు వస్తోనేవుంటారు. సాయంత్రం రెండు, మూడు బ్రిడ్జిటేబిల్సు తక్కువకాకుండా సాగుతాయి. డాక్టరు రామారావు, డాక్టరు సుమతీ (వాళ్లిద్దరూ భార్యాభర్తలు) రామరాజు అనే రేడియో వ్యాపారస్థుడు, ప్రతిభావతనే ఓ స్కూలు మిస్ట్రెస్, మరో ఇద్దరు, ముగ్గురు నిరుద్యోగ శిఖామణులూ భాగస్వాములుగా వుండేవారు. సుమతిని పగలుచూస్తే రాత్రి దుస్వప్నం కలిగించేంత అనాకారిగా వుంటుంది.

ఇంక ఆదివారాలు, మిగతా సెలవుదినాలు వొస్తే రోజస్తమానూ చీట్లాట ఎడతెగకసాగేది. అప్పుడప్పుడు పిక్‌నిక్‌లూ, సినిమాలకు పోడాలూ అనివార్యంగా సాగేవి. ఆ భోజనాలు, ఆ హాస్యప్రయోగపు ఛలోక్తులూ, ఆ ఆనందం వర్ణించడం తరంకాదు.

రోజు లలాగే దొర్లుబాటైతే బాగుండేది. కాని రుక్మిణికి అకస్మాత్‌గా టైఫాయిడ్ వచ్చింది.

రామారావు దంపతులు వైద్యం చెయ్యసాగారు. తక్కిన మిత్రులుకూడా వచ్చి చూచి పోయేవారు. నేను చాలాగంటలవరకు రుక్మిణికి సపర్యలు చేస్తోనే కూచునేవాణ్ణి.

ఒకనాడు అలసటవల్ల విపరీతమైన తలనొప్పి వచ్చింది. నౌకరుతో అమ్మగారికి సపర్యలు చేస్తోండమని చెప్పి గాలితాగేందుకు బయటకుపోయాను.

దారిలో మిత్రులు కలవడంవల్ల తిరిగి వచ్చేటప్పటికి రాత్రి పది దాటింది. రుక్మిణి మంచంమీద పడుకుని వుంది. పక్కన ఎవరో వ్యక్తి కుర్చీలో కూచున్నట్టు కనపడింది. వాళ్ళ మధ్య సంభాషణ జరుగుతున్నట్టుకూడా పొడగట్టింది. కాని చీకట్లో ఎవరో తెలీలేదు. నా గుండె కొట్టుకోసాగింది. పక్క గోడవద్ద దాగి మాటలు వినసాగాను. ఎప్పుడూ లేని దుర్బుద్ధికలిగిందెందువల్లో!

"కొందరి జీవితాలిలాగే వుంటాయి!"

"...... ఉ!"

"ఒక్కొక్కప్పుడు సృష్టిలో అనేక వస్తువులు తమ నిజమైన ప్రయోజనాన్ని నెరవేర్చకుండానే అడవిగాసిన వెన్నెలలా, బూడిదలో పోసిన పన్నీరులా, వృథా అవుతాయి."

"........."

"ఇదే ఇంకొకళ్ళయితేనా ?"

"........."

"నెత్తిమీద పెట్టుకుని ఆరాధించేవారు. ఇలా తన స్త్రీ కానట్టు, సంబంధంలేని దానిలా..."

ఒక నిట్టూర్పు.

"మీరు ఎప్పుడన్నా ఆయన్నసలు మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమించారా?"

ఈ ప్రశ్న వినేటప్పటికి నా వొళ్లు మండిపోయింది. వెంటనే లేచి వెళ్ళి ఆ వ్యక్తి దవడ పగలగొడదామనిపించింది. గబగబా అడుగులేసుకుంటూ వెళ్లాను.

ఎవరదీ? నిశ్చేష్టుడ్నయ్యాను. నా ఆలోచనలు ఆకస్మాత్తుగా కట్టుబడిపోయాయి! ఎవరు??

డాక్టర్ సుమతి!

ఏం చెయ్యాలో తెలీలేదు. రుక్మిణివైపు చూశాను. కన్నీళ్లు చెంపలమీంచి ముత్యాల్లా దొర్లుతున్నాయి. నా నోట మాటరాలేదు.

"ఉష్ !... అటు నడవండి !" సుమతి ఆజ్ఞాపించింది ! హాలులోకి వొచ్చాం !

"ఇక్కడ కాదు; బయట"

తోటలోకి వెళ్ళాం. సిమెంట్ బెంచీమీద కూచున్నాం. వీధిలో విద్యుద్దీపపు కాంతి చెట్ల ఆకులమీదపడి, విరజిమ్మబడి మామీద పడుతోంది.

సుమతి అనసాగింది: "నేను వచ్చేటప్పటికే ఏడుస్తోపడివుంది. ఎంత అడిగినా చెప్పలేదు. ఆవిడ అసలు సైకలాజికల్‌గా నెర్వస్. మీరు ఆవిణ్ణి సరిగా చదివినట్టుతోచదు. ఈ పేకాటలూ, పార్టీలూ అవీ నచ్చనట్టుంది. అందుకే ఆరోగ్యంకూడా దెబ్బతిన్నట్టుంది. రైలు పట్టాలమీదే నడవాలి కాని, దారి తప్పిపోరాదు. అలాగే కొంతమంది మనుషులు కూడా వారికి స్వభావసిద్ధమైన మార్గాల్లోనే జీవిస్తే సుఖించకలరు గాని, కృత్రిమ వాతావరణాన్ని చిరకాలం భరించలేరు. కొంతకాలం భరించినా, మానసికారోగ్యాన్నీ, శారీరక సౌఖ్యాన్నీ కూడా గోల్పోతారు.

"మీరు గమనించలేదు గాని- ఆవిడ ఎప్పుడో గుర్తించింది, ఈ 'స్నేహితులూ', తుక్కుమనుష్యులూ తన సౌందర్యారాధనకోసం, ఆస్వాదనకోసమే ఇక్కడ చేరుతున్నారు కాని-మీ స్నేహంమీద మోజువల్ల కాదని. ఏమీ అనుమానం లేకుండా నిర్మలంగా వుండే మీకు ఈ విషయాలన్నీ చెప్పి ఈర్ష్యాసూయలు కలగచెయ్యడమిష్టంలేక మనస్సులోనే బాధపడుతూ, సహించిందిన్నాళ్లు.

"ఇప్పట్నించైనా ఆ వేషాలన్నీ మాని, యథార్థాన్ని గ్రహించి, మీ యిద్దరి జీవితాల్ని సుఖతరం చేసుకోండి."

నేను నిశ్చేష్టుణ్ణై నిలిచాను. నాకళ్లని కప్పి, అన్నాళ్లు నన్ను అజ్ఞానాంధకారంలో ఉంచిన నీలి మేఘాలన్నీ అకస్మాత్‌గా విడిపోయినట్టయింది.

"భార్యా రూపవతీ..." అనే విషయం గుర్తుకొచ్చింది.

అందమైన భార్యలూ అందరి విషయాల్లోనూ శత్రువులు కాదు-కాని వాళ్ళ హృదయాల్నర్థం చేసుకోకండా, భ్రమించి చుట్టూ చేరే 'మిత్రబృందమే' నిజమైన శత్రువులు అనుకున్నాను.

రుక్మిణి జ్వరం తగ్గడానికి మరో పక్షం పట్టింది. తర్వాత ఆ వూరు వదిలేశాను, శాశ్వతంగా. కొత్తవూళ్ళో బూజుపట్టిన బ్రష్‌ల్ని దులుపుతూ, మళ్ళీ కొత్త జీవితాన్ని ప్రారంభించ సాగాను, నా అందమైన భార్య రుక్మిణితో.

01.12.1954–ఆంధ్ర సచిత్ర వారపత్రిక